

“No olvidemos a los abuelos y los mayores: por su caricia tantas veces hemos sido levantados, nos hemos sentido amados, hemos sido sanados por dentro. Crecemos juntos, avanzamos juntos: el Señor bendecirá nuestro camino”.

(Papa Francisco)

evangelio cotidiano **8**

ROSAS EN EL MAR

He visto en una canción de Aute un filón para este artículo para reflexionar y extraer consecuencias.

*Voy buscando un amor
que quiera comprender
la alegría y el dolor,
la ira y el placer,
un bello amor sin un final
que olvide para perdonar.
Voy buscando la razón
de tanta falsedad.*

*La mentira es obsesión
y falsa la verdad.*

*Qué ganarán, qué perderán, si todo esto
pasará.*

Es más fácil encontrar rosas en el mar.

Una canción que destila pesimismo, y también una actitud de búsqueda de alguien –lo llama amor– que responda a los problemas y contrastes de la vida, un bello amor que no tenga final, que perdone y perdure siempre.

La canción busca la razón de la falsedad, mentira, corrupción, arribismos, inmoralidad... una búsqueda infructuosa pues buscar por buscar no conduce a nada... *Falsa la verdad* y las preguntas retóricas finales nos hundien en la desesperanza, porque el todo

esto pasará no es una invitación a la utopía, sino una afirmación conformista.

Yo también quisiera encontrar la razón del infinito enigma que soy y son los demás; del amor, la vida, la muerte, la alegría, el dolor... de la complejidad de las relaciones humanas, de las diferencias e igualdades de cultura, posición social, querencias, desafectos, motivaciones, opciones...

Todos buscamos porque hemos sido creados para algo más que el subsistir.



Somos seres finitos y limitados con capacidades y posibilidades infinitas, hechos para amar y ser amados. Seres en continua lucha entre la contingencia y la trascendencia. La solución no es para aquí y ahora, la tendremos en el más allá, en la otra orilla.

La esperanza cristiana nos impulsa a la convicción de que hay un bello amor, el de Dios, que perdona, sostiene, plenifica, purifica, salva... que contesta nuestros interrogantes más profundos. La canción, sin embargo, nos aboca al escepticismo: *Es más fácil encontrar rosas en el mar.*

El cristiano no niega el mal ni el pecado, pero con San Juan prefiere proclamar: *Nosotros hemos creído en el amor que Dios nos tiene. Dios nos ha creado por amor y ama al mundo tal como es y aún más: Tanto amó Dios al mundo que dio a su Hijo único, para que todo el que crea en él no perezca, sino que tenga vida eterna.*

No es fácil encontrar rosas en el mar, tampoco es fácil vivir en cristiano, pero es posible. Os lo aseguro: la vida desde la fe cobra otra perspectiva, otra dimensión.

**María Victoria Aymerich,
hermana de la Consolación**

pensaments

En aquesta societat actual que experimenta una creixent secularització, una notable indiferència pel fet religiós i un gran desconeixement de l'essència cristiana, és cert, però, que, alhora, es percep una inquietud i un cert afany d'espiritualitat, encara que dispers, com a conseqüència de la buidor existencial resultant d'uns valors i d'unes propostes de vida que no omplen les expectatives d'una part de la humanitat.

Davant aquesta realitat, es fa més necessari que els cristians manifestem explícitament el testimoni de la nostra fe amb paraules i fets, donant raó de la felicitat que ens causa gaudir del do preuat de la fe que il·lumina la nostra vida i ens fa sentir esperançats i confiats en el camí cap a la santedat. És ver que

Convidar a creure

el propòsit no ens resulta gens fàcil de complir perquè el testimoniatge implica un anar a contracorrent d'un món allunyat de Déu.

Ens cal ser valents, resoluts i fermes per ser capaços de comunicar aquesta fe amb entusiasme. Una fe que hem de nodrir i augmentar constantment amb l'estudi de l'Evangeli, l'escolta atenta de la Paraula i el coneixement cada vegada més profund de Jesús, uns requisits imprescindibles que, de ben segur, ens ajudaran a identificar-nos plenament amb el seu missatge i ens impulsaran a anunciar la Bona Nova, la missió primordial del cristià, a ser bons deixebles i a testimoniar el goig de creure i d'enriquir-nos amb la fe que dona sentit i omple d'esperança la nostra vida.

Diego Dubón Pretus



Transfiguració del Senyor (F)

Lectura del llibre del profeta Daniel

7, 9-10. 3-14

Mirant la visió, vaig veure que posaven uns tronos, i un vell venerable s'hi assegué. El seu vestit era blanc com la neu i els seus cabells, com la llana blanquejada. El trono on seia era de flames i les rodes de la seva carrossa eren de foc ardent. Davant ell naixia i corria un riu de foc. Els seus servidors eren mil miríades, els seus assistents, deu mil miríades. El tribunal s'assegué i foren oberts els llibres. Després, mirant aquella visió de nit, vaig veure venir enmig dels núvols del cel com un fill d'home, s'acostà al vell venerable, el presentaren davant ell i li fou donada la sobirania, la glòria i la reialesa, i tots els pobles, tribus i llengües li faran homenatge. La seva sobirania és eterna, no passarà mai, la seva reialesa no decaurà.

Salm responsorial 96

R: **El Senyor és rei, l'Altíssim sobre la terra.**

Lectura de la segona carta de sant Pere

1, 16-19

Estimats, tot allò que us vàrem fer sobre del poder i de la vinguda gloriosa de Jesucrist, el nostre Senyor, no era tret de faules hàbilment teixides. Nosaltres mateixos vàrem contemplar amb els nostres ulls la seva grandesa, quan rebé de Déu Pare honor i glòria, i una veu que venia de la glòria majestuosa de Déu digué: "Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en el qual jo m'he complagut." Aquesta veu del cel, nosaltres la vàrem sentir quan érem amb ell a la muntanya santa. Això ens ha confirmat les paraules dels profetes, i vosaltres fareu bé d'escoltar-les amb tota atenció, ja que són una llum que fa claror en un lloc fosc, mentre esperau que nesqui el dia i l'estrella del matí surti a l'horitzó dels vostres cors.

Lectura de l'Evangelio segons sant Mateu

17, 1-9

En aquell temps Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, els dugué damunt una muntanya alta, i es transfigurà davant ells. La seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. També se'ls aparegueren Moisès i Elies, que conversaven amb ell. Pere va dir a Jesús: «Senyor, que hi estam, de bé, aquí dalt! Si voleu, hi faré tres cabanes: una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies». Encara no havia acabat de dir açò, quan els cobrí un núvol lluminós, i des del núvol una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en el qual m'he complagut; escoltau-lo». En sentir-ho els deixebles, esglaiats, es prosternaren de front a terra. Jesús s'acostà, els tocà i els digué: «Aixecau-vos, no tingueu por». Ells alçaren els ulls i no varen veure ningú més, sinó Jesús tot sol. Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no diguessin a ningú res d'aquella visió fins que el Fill de l'home no hagués ressuscitat d'entre els morts».

Lectura de la profecia de Daniel

7, 9-10. 13-14

Miré y vi que colocaban unos tronos. Un anciano se sentó. Su vestido era blanco como nieve, su cabellera como lana limpiísima; su trono, llamas de fuego; sus ruedas, llamaradas; un río impetuoso de fuego brotaba y corría ante él. Miles y miles lo servían, millones estaban a sus órdenes. Comenzó la sesión y se abrieron los libros. Seguí mirando. Y en mi visión nocturna vi venir una especie de hijo de hombre entre las nubes del cielo. Avanzó hacia el anciano y llegó hasta su presencia. A él se le dio poder, honor y reino. Y todos los pueblos, naciones y lenguas lo sirvieron. Su es un poder eterno, no cesará. Su reino no acabará.

Salmo responsorial 96

R: **El Señor reina, altísimo sobre toda la tierra.**

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pedro

1, 16-19

Queridos hermanos: No nos fundábamos en fábulas fantasiosas cuando os dimos a conocer el poder y la venida de nuestro Señor Jesucristo, sino en que habíamos sido testigos oculares de su grandeza. Porque él recibió de Dios Padre honor y gloria cuando desde la sublime Gloria se le transmitió aquella voz: «Este es mi Hijo amado, en quien me he complacido». Y esta misma voz, transmitida desde el cielo, es la que nosotros oímos estando con él en la montaña sagrada. Así tenemos más confirmada la palabra profética y hacéis muy bien en prestarle atención como una lámpara que brilla en un lugar oscuro hasta que despunte el día y el lucero amanezca en vuestros corazones.

Lectura del santo Evangelio según san Mateo

17, 1-9

En aquel tiempo, Jesús tomó consigo a Pedro, a Santiago y a su hermano Juan, y subió con ellos aparte a un monte alto. Se transfiguró delante de ellos, y su rostro resplandecía como el sol, y sus vestidos se volvieron blancos como la luz. De repente se les aparecieron Moisés y Elías conversando con él. Pedro, entonces, tomó la palabra y dijo a Jesús: «Señor, ¡qué bueno es que estemos aquí! Si quieres, haré tres tiendas: una para ti, otra para Moisés y otra para Elías». Todavía estaba hablando cuando una nube luminosa los cubrió con su sombra, y una voz desde la nube decía: «Este es mi Hijo, el amado, en quien me complazco. Escuchadlo». Al oírlo, los discípulos cayeron de bruces, llenos de espanto. Jesús se acercó y, tocándolos, les dijo: «Levantaos, no temáis». Al alzar los ojos, no vieron a nadie más que a Jesús, solo. Cuando bajaban del monte, Jesús les mandó: «No contéis a nadie la visión hasta que el Hijo del hombre resucite de entre los muertos».

Festa de la Transfiguració del Senyor

Jesús acaba d'anunciar per primera vegada als deixebles la seva passió, mort i resurrecció. Després del que han viscut fins ara al seu costat, tots confien en un Messies triomfant i ara, el panorama que els ofereix els fa sentir un terrible abatiment, no solament perquè els dona a conèixer el que haurà de patir, sinó perquè també els fa saber quines conseqüències hauran d'afrontar ells mateixos per la fidelitat en el seu seguiment. Pere, com sempre, deixant-se endur per la seva vehemència, s'hi enfronta contradient les paraules de Jesús perquè li resulten simplement increïbles -"Açò no et pot passar".

En aquest passatge se'ns descriu la transfiguració de Jesús que es produeix sis dies després d'aquell primer anunci. Jesús se'n dona que els deixebles necessiten ànims i coratge i enfortir la seva fe. Se'n va a pregar dalt d'una muntanya i s'emporta tres dels seus deixebles més íntims. És una forma de donar-los una esperança certa -en poder contemplar la seva glòria, que anticipa ja la seva victòria sobre la creu-. "El seu rostre es tornà resplendent com el sol i els seus vestits blancs com la llum". La contemplació d'aquesta escena els ajudarà a superar les dificultats -aquests tres tenen una missió important-. Jesús volia que aquest moment de glòria quedés ben gravat als seus cors i recordessin que Ell és el Senyor, el Fill de Déu, per compensar d'alguna manera la imatge d'humiliació total que contemplaran en veure'l clavat a la creu.

En aquesta escena es recull la presència gloriosa de les tres persones de la Trinitat que va tenir lloc també al Baptisme: "Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut". A l'escena d'avui s'hi afegeix una paraula clau: "escolteu-lo". El sofriment i la glòria de Jesús són dos aspectes inseparables de la seva acció redemptora. La felicitat per als creients es troba en l'acceptació de la voluntat de Déu que ens convida a escoltar el seu Fill i seguir el seu camí fent el mateix recorregut.

Teresa Jansà

San Pedro apóstol

Dos imágenes de san Pedro, el primer Papa, aparecen en el núcleo urbano de Ciutadella. En una de ellas vemos la figura pétrea del santo apóstol y vicario de Cristo sentado en su sede romana; en la otra está él en pie, llevando con su mano derecha las llaves del Reino y en la otra el báculo de pastor. La primera figura parece ser de piedra calcárea obra, según parece, de un artesano aficionado a la escultura; la otra es de fabricación divulgativa, pero dignamente realizada.

La piedra resulta ser un material simbólicamente muy expresivo de la vida y la misión del apóstol san Pedro. Este discípulo de Jesús se llamaba Simón, y en el primer encuentro que tuvo con el Maestro, éste le dijo: «Tú eres Simón, el hijo de Juan; tú te llamarás Cefas, que quiere decir *Piedra*» (Jn 1,42). El simbolismo de esta denominación lo expuso Jesús mismo cuando, algún tiempo después, preguntó a sus discípulos: «Y

vosotros ¿quién decís que soy yo? Y tomando la palabra Simón Pedro, dijo: Tú eres el Mesías, el Hijo de Dios vivo. Y Jesús respondiendo dijo: Bienaventurado eres Simón Barjona, porque no es la carne ni la sangre quien esto te ha revelado, sino mi Padre que está en los cielos. Y yo te digo a ti que tú eres Pedro y sobre esta piedra edificaré mi Iglesia y las puertas del infierno no prevalecerán contra ella. Yo te daré las llaves del reino de los cielos (Mt 16,13-19).

Al ser liberado Pedro de la cárcel en la persecución de Herodes, se extiende su



labor apostólica entre los paganos, y como dice el sacerdote y escritor Miguel Melendres, «la piedra fuerte y ágil que rodó por el mundo para aplastar la mala hierba, una vez la tierra estuvo preparada, cayó en Roma», donde Pedro murió crucificado a imitación de Cristo buen Pastor.

Santa Maria Magdalena, nova confraria

El 22 de juliol es va celebrar la festivitat de Santa Maria Magdalena a la parròquia de Sant Esteve. La comunitat de Sant Esteve ha escollit a Santa Maria Magdalena com a referent d'aquesta confraria, que per la comunitat occidental cristiana és qualificada com "apostola apostolorum" (apòstol dels apòstols), perquè ella és la primera en manifestar que Jesús ha ressuscitat. La comunitat oriental cristiana la qualifica "isapostolos" (igual als apòstols).

Es va fer entrega de les medalles als impulsors i organitzadors d'aquesta confraria-fraternitat. La medalla dur gravada la custòdia que, en aquest cas,



Bisbat de Menorca

significa que Jesús viu i ha d'estar present sempre a la nostra comunitat cristiana. Els objectius d'aquesta confraria-fraternitat, són: formació catequètica dels qui d'ella en formaran, estima i experiència de la pregària personal i comunitària, celebració i participació en l'Eucaristia i actitud de solidaritat amb tots els qui passen necessitats en diversos àmbits.

“La seva misericòrdia s'estén de generació en generació”



Tolo Frau

Aquest és el lema que va proposar el papa Francesc per a la III Jornada Mundial dels Avis i la Gent Gran, que l'Església va celebrar el 23 de juliol. A Menorca, es va celebrar aquesta jornada amb una missa al Santuari de la Mare de Déu del Toro presidida pel bisbe Gerard, en la qual es va tenir molt present el missatge del Sant Pare per aquesta jornada, preguntant pels majors, però també pels joves, unint així dues generacions que són protagonistes de la transmissió de la fe i de l'amor i la misericòrdia de Déu.

De fet, quasi al mateix moment, a la Basílica de Sant Pere, cinc persones majors —en representació dels cinc continents— van entregar simbòlicament la creu pelegrina de la JMJ a cinc joves que s'estaven preparant per partir cap a Lisboa. El gest de l'enviament també representa el compromís que els ancians i els avis han acceptat, per invitació del Sant Pare, de resar pels joves que estan participant aquests dies a la Jornada Mundial de la Joventut i d'acompanyar-los amb la seva benedicció.

Secretariat de Família i Vida

Pregària missionera: “Som testimonis”

Dimecres 9 d'agost, a les 20 h, al Santuari de la Mare de Déu del Toro. Servei d'autobús disponible des dels diferents pobles. Us podeu apuntar contactant amb el Bisbat de Menorca al telèfon 971 380 343. Horaris per apuntar-se: de les 8 a les 15 h fins al 7 d'agost inclòs.

Monestir de Santa Clara Festa de Santa Clara

-Els dies 8, 9 i 10 d'agost, a les 20 h, pregària de Vespres.
-Dia 11 d'agost Eucaristia: matí a les 8.30 h i fosquet a les 20 h. Tot seguit, a les 21 h, actuació del Grup Folklòric Es Born.

Segle XIX: temps de desassossecs

Assenyalava Guillermo Pons que, a la primera meitat del segle XIX, la vida del monestir va patir moltes commocions, que van alterar l'assossec i l'esplendor que havia gaudit anteriorment. En apoderar-se de Menorca per darrera vegada els anglesos el 1798, les monges van enviar un escrit de congratulació al governador britànic Stuart. Aquest va correspondre atentament, mitjançant un ofici redactat en anglès i després el 28 de gener de 1799 es dirigia de nou a la priora amb la següent comunicació, que apareix traduïda al marge de l'original. Diu el següent: «Señora, en consideración a la extrema pobreza de conventos de monjas respectiva a los demás institutos monacales de la isla, tengo el honor de enviar a Vm. trescientos pesos fuertes en aumento a sus actuales rentas, sin que sea de gravamen al público. Y es con mucha satisfacción que puedo decir a Vm. que se establecerá un fondo fundado en los mismos principios para el aumento de la renta anual de su convento. Tengo el honor de ser, Señora, su más atento servidor. CH. Stuart».

Però la tercera dominació anglesa, acabada el 1802, va deixar pas a l'aparició de problemes econòmics, malgrat les antigues rendes i els beneficis que aportaven una finca de reguiu situada en el camí de sa Font d'en Simó i el lloguer d'una casa. Va ser així que el bisbe Juano va convocar la Comunitat al locutori i els va dir que ve-



Jaume Creus i Martí (1760-1825)
Bisbe de Menorca de 1815 a 1820

(Foto: Pedro Salord Seguí)

ient-se impossibilitat d'arbitrar una solució, si algunes volien sortir de la clausura per viure a casa seva, sabessin que comptaven amb la seva llicència per fer-ho. Açò va causar a les monges molt sentiment i cap no va voler aprofitar-se de l'autorització. Preferiren quedar reduïdes a viure de la caritat. Es va tancar el refectori comú i el convent repartia una petita quantitat a cada religiosa, depenent cadascú de les almoines que els donessin els seus familiars i altres persones que els volguessin ajudar. Els fets representaven una humiliació per a moltes de les monges, que havien abraçada un estat de vida llavors considerat com una mica senyorial i distingit. Elles amb tot, virtuoses i humils com eren, es van anar acomodant a la seva nova situació, tot començant a treballar en tasques per al públic, principalment de rebosteria. També van obrir una escola per a filletes, de la qual va ser nomenada mestra sor Magdalena de Pazzis Pons.

A partir de 1817 es va deixar notar una nova afluença de vocacions, ja que fins a 1827 van entrar vint-i-cinc religioses, la major part d'elles naturals de Ciutadella. Va ser, pel que sembla, el promotor d'aquest desplegament vocacional el canonge Miguel de León y Mendiola, a qui veiem presidir gairebé totes les professions. També apareixerà molt lligat al monestir el bisbe Creus i Martí i és significatiu que

dues de les religioses ingressades el 1817 fossin naturals de Mataró, poble natal del prelat menorquí. Possiblement, haurien pertangut a la família del mateix bisbe, ja que una d'elles duia el llinatge Martí. De l'estat florent del convent se'n feia ressò el mateix bisbe Creus en acomiadar-se de les concepcionistes després de la seva designació com a Arquebisbe de Tarragona.

No obstant açò, aviat havia de sorgir una certa divisió dins del monestir, formant-se dos grups contraposats: el de les monges maoneses, més ancianes i el de les joves, la majoria naturals de Ciutadella. El confessor Dr. Josep Sanxo recolzava les primeres, mentre que les segones, amb el suport de la Cúria diocesana, sembla que es van controlar els càrrecs principals de la comunitat. Aquestes volien introduir novetats i atribuïen la mort i malalties d'algunes de les joves religioses al fet de no reunir el convent, segons deien, prou condicions de salubritat. Va arribar a córrer la veu que es pretenia traslladar el monestir a Ciutadella. Aleshores, el grup de les maoneses va reaccionar, i, recolzades per alguns franciscans, van enviar un memorial a la Santa Seu, en què acusaven el bisbe Ceruelo y Sanz que llavors regia la diòcesi insular. Pretenien deslligar-se de la seva autoritat i passar a dependre de l'Orde de Sant Francesc, com la majoria dels convents concepcionistes. Sembla que es van excedir en la forma com atacaven l'autoritat del bisbe en el referit memorial, i aquest va ser posat al corrent per la Congregació Romana. Llavors la religiosa a qui es va considerar principal responsable va ser castigada pel prelat, sor Esperança Pons. Li imposà un mes de reclusió i la pèrdua d'alguns drets. Però el bisbe Díaz Merino, successor de Ceruelo, la va rehabilitar completament.

Els esdeveniments de 1835, amb les lleis desamortitzadores i la supressió de gairebé tots els convents d'Espanya i les mesures encaminades a acabar amb la vida monàstica sí que van ser un veritable cop per a aquest monestir, si bé pogué salvar la seva existència per reunir el nombre suficient de monges. Tanmateix, va quedar reduït a un estat de gran prostració. Durant gairebé vint anys no va entrar cap novícia. A més, també la fúria dels elements es va acarnissar a l'edifici conventual, per com el 18 de gener de 1837 un cicló va destruir part dels murs construïts sobre els penya-segats del port.

Miquel Àngel LIMÓN PONS



Galeria del segon pis, que forma part de l'espai convertit en escola de fietes en el s XIX

(Foto: Concepcionistes)